

BRANCO MOD KOMMISSIONEN
RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
12. januar 1995 *

I sag T-85/94,

Eugénio Branco Ld.^a, Lissabon, ved advokat Bolota Belchior, Vila Nova de Gaia,
og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Jacques Schroeder, 6, rue Heine,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Francisco De Sousa Fialho,
Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Horstpeter Kreppel, der er udstationeret
som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægti-
gede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens
Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

* Processprog: portugisisk.

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 29. marts 1993 om nedsættelse af det tilskud, der oprindeligt var bevilget sagsøgeren af Den Europæiske Socialfond,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Biancarelli, og dommerne C.P. Briët og C.W. Bellamy,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 10. november 1994,

afsagt følgende

Dom

Sagens retlige baggrund, faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Sagens retlige baggrund

1 I henhold til artikel 1, stk. 2, litra a), i Rådets afgørelse 83/516/EØF af 17. oktober 1983 om Den Europæiske Socialfonds opgaver (EFT L 289, s. 38, herefter benævnt

»afgørelse 83/516«) deltager fonden i finansieringen af foranstaltninger vedrørende erhvervsuddannelse og erhvervsvejledning.

- 2 I artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2950/83 af 17. oktober 1983 om gennemførelse af afgørelse 83/516/EØF om Den Europæiske Socialfonds opgaver (EFT L 289, s. 1, herefter benævnt »forordningen«) er opregnet de udgifter, hvortil der kan ydes tilskud fra Den Europæiske Socialfond (herefter benævnt »fonden«).
- 3 I henhold til forordningens artikel 5, stk. 1, medfører fondens godkendelse af en ansøgning om tilskud udbetaling af et forskud på 50% af tilskuddet på den dato, der er anført for uddannelsesforanstaltningernes begyndelse. I henhold til samme bestemmelses stk. 4 skal anmodninger om udbetaling af saldobeløb indeholde en detaljeret redegørelse for indholdet, resultaterne og finansieringen af den pågældende foranstaltning, og den pågældende medlemsstat skal attestere den faktiske og regnskabsmæssige rigtighed af de i udbetalingsanmodningerne indeholdte oplysninger.
- 4 Endelig kan Kommissionen i henhold til forordningens artikel 6, stk. 1, suspendere, nedsætte eller lade tilskuddet bortfalde efter at have givet den pågældende medlemsstat lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger, såfremt tilskuddet fra fonden ikke anvendes på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser. I denne artikels stk. 2 bestemmes det, at de udbetalte beløb, som ikke er blevet anvendt på de i godkendelsesbeslutningen fastsatte betingelser, skal tilbagebetales.

Sagens faktiske omstændigheder

- 5 I 1987 indgav Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (Departementet for Anliggender vedrørende Den Europæiske Socialfond, herefter

benævnt »DAFSE«) på Den Portugisiske Republiks vegne ansøgning til fonden om tilskud for regnskabsåret 1988 til et uddannelsesprojekt til fordel for sagsøgeren.

6 Det projekt, hvortil der var søgt om tilskud, sagsnummer 880280P 1, blev godkendt ved en kommissionsbeslutning, som DAFSE meddelte sagsøgeren ved skrivelse af 25. maj 1988. I beslutningen var tilskuddet fra fonden fastsat til 62 191 499 ESC. Den Portugisiske Republik påtog sig at bidrage til finansieringen af projektet med 50 883 954 ESC over »Orçamento da Segurança Social/Instituto de Gestão Financeira da Segurança Social« (budgettet for social sikring/Instituttet for Økonomisk Forvaltning af Sociale Sikringsordninger, herefter benævnt »OSS/IGFSS«). Finansieringen af uddannelsesforanstaltningen skete i øvrigt gennem private bidrag.

7 Den 12. august 1988 modtog sagsøgeren et forskud i henhold til forordningens artikel 5, stk. 1, på 50% af de bevilgede tilskud fra fonden og OSS/IGFSS, henholdsvis 31 095 749 ESC og 25 441 977 ESC.

8 Da uddannelsesforanstaltningen var afsluttet, og sagsøgeren havde konstateret, at de endelige samlede omkostninger, forbundet med foranstaltningen, beløb sig til 104 289 500 ESC, dvs. et lavere beløb end oprindeligt forudsat, anmodede sagsøgeren DAFSE om betaling af saldobeløbet af de offentlige tilskud. I den forbindelse opgjorde sagsøgeren saldobeløbet for gennemførelsen til et tilgodehavende på 20 527 598 ESC hos fonden og et tilgodehavende på 16 795 307 ESC hos OSS/IGFSS.

9 På foranledning af denne anmodning foretog DAFSE i overensstemmelse med forordningens artikel 5, stk. 4, en undersøgelse af den regnskabsmæssige og faktiske

rigtighed af den uddannelsesforanstaltning, sagsøgeren havde gennemført, og atterede anmodningen til fonden om udbetaling af saldobeløbet.

- 10 Mens undersøgelsen endnu verserede, udbetalte DAFSE sagsøgeren et beløb på 16 795 307 ESC, hvilket udgjorde saldobeløbet af det tilskud, der skulle udbetales af OSS/IGFSS, idet det dog anførtes, at denne udbetaling ikke foregreb Kommissionens beslutning om godkendelse.
- 11 Ved skrivelse af 23. maj 1990 meddelte DAFSE sagsøgeren, hvilke udgifter der efter DAFSE's opfattelse var tilskudsberettigede efter forordningen. Det fremgik af denne skrivelse, at DAFSE fandt, at visse af de af sagsøgeren fremlagte udgifter ikke var tilskudsberettigede, mens visse af de tilskudsberettigede udgifter efter DAFSE's opfattelse skulle nedsættes i forhold til det af sagsøgeren fremlagte beløb.
- 12 DAFSE meddelte derefter i samme skrivelse sagsøgeren, at tilskuddet fra fonden skulle nedsættes til 30 672 242 ESC og tilskuddet fra OSS/IGFSS til 25 095 471 ESC, og pålagde sagsøgeren at tilbagebetale en del af de beløb, som sagsøgeren allerede havde modtaget fra fonden og OSS/IGFSS, nemlig henholdsvis 423 507 ESC og 17 141 813 ESC.
- 13 Den 23. maj 1990 anmodede DAFSE endvidere på sagsøgerens vegne Kommissionen om betaling af saldobeløbet, som i det foreliggende tilfælde var negativt. Denne anmodning indeholdt et forslag om nedsættelse af tilskuddet på de vilkår, der var anført i skrivelsen af 23. maj 1990 fra DAFSE til sagsøgeren.
- 14 Sagsøgeren, der ikke delte DAFSE's opfattelse, besluttede at afvente Kommissionens endelige beslutning med hensyn til denne anmodning om betaling af saldobeløbet.

15 Den 29. marts 1993 meddelte Kommissionen DAFSE sin beslutning vedrørende den endelige tildeling af tilskud fra fonden til en række uddannelsesforanstaltninger i Portugal, herunder den af sagsøgeren gennemførte foranstaltning.

16 Denne beslutning har følgende ordlyd:

»Angående: Kommissionens beslutning vedrørende 1988-sager

På foranledning af Deres anmodning om yderligere oplysninger i ovennævnte sag meddeles det, at Kommissionen har gennemgået anmodningerne om udbetaling af saldobeløb i de nedenfor anførte sager og endeligt godkendt følgende tilskud fra Den Europæiske Socialfond:

Sagsnummer	Tilskud fra fonden (afsnit 15.1 i bilag 2)
------------	---

(...)

880280 P 1

30 672 242 ESC

(...)
(høflighedsformular)

A. Kastrissianakis

kontorchef«

- 17 På foranledning af denne beslutning fremsendte DAFSE den 15. december 1993 en skrivelse til sagsøgeren, som denne modtog den 17. december 1993. De første afsnit af denne skrivelse, der vedrørte »sag 880280P 1« har følgende ordlyd:

»Det meddeles herved, at anmodningen om udbetaling af saldobeløbet i nedenævnte sag er blevet godkendt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i overensstemmelse med den meddelelse, De modtog herom i vor skrivelse nr. 5943 af 23. maj 1990.

Da det pågældende beløb allerede er blevet tilbagebetalt til Den Europæiske Socialfond, bringes det i erindring, at De har pligt til at refundere det inden 30 dage, idet DAFSE's tjenestegrene ellers vil indlede den i lovdekret nr. 158/90 af 17. maj, som affattet ved lovdekret nr. 246/91 af 16. juli, fastsatte procedure.«

I de følgende afsnit af skrivelsen fastlægges vilkårene for tilbagebetaling af det skyldige beløb.

Retsforhandlinger

- 18 På denne baggrund har sagsøgeren anlagt nærværende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. februar 1994.
- 19 Kommissionen har ikke efter stævningens forkyndelse indgivet svarskrift inden for den fastsatte frist. Ved skrivelse indleveret til Justitskontoret den 17. juni 1994 har sagsøgeren fremsat begæring om, at der afsiges dom efter sagsøgerens påstande i medfør af procesreglementets artikel 122, stk. 1. Ved skrivelse af 21. juni 1994 er

denne begæring blevet forkyndt for Kommissionen. Nærværende dom er derfor afsagt som udeblivelsesdom under de betingelser, der er fastsat i procesreglementets artikel 122, stk. 2.

- 20 Ved beslutning af 7. juli 1994, der blev meddelt parterne ved skrivelse af 21. juli 1994, har Retten i medfør af procesreglementets artikel 14 og 51 henvist sagen til behandling i en afdeling bestående af tre dommere.
- 21 Efter Rettens anmodning af 11. juli 1994 i medfør af procesreglementets artikel 64, fremlagde Kommissionen den 18. juli 1994 en kopi af sin beslutning af 29. marts 1993, som sagsøgeren påstår annulleret.
- 22 Den mundtlige forhandling fandt sted den 10. november 1994. I sagsøgtets repræsentanters nærvær har sagsøgerens advokat afgivet indlæg og besvaret spørgsmål fra Retten.

Sagsøgerens påstande

- 23 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning, der blev meddelt sagsøgeren den 17. december 1993, og hvorved Kommissionen godkendte anmodningen om udbetaling af saldobeløbet i sagen om tilskud fra fonden, annulleres, for så vidt som de af sagsøgeren fremlagte udgifter i denne beslutning fandtes ikke at være tilskudsberettigede, og sagsøgeren derved blev pålagt at tilbagebetale et beløb på 423 507 ESC til fonden og 17 141 813 ESC til Den Portugisiske Republik, idet der meddeltes sagsøgeren afslag på betaling af 20 527 598 ESC fra fonden.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

- 24 Det bemærkes, at for at det foreliggende annulationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling, skal de i EF-traktatens artikel 173, stk. 4, fastsatte betingelser være opfyldt. I henhold til denne bestemmelse skal sagen bl.a. vedrøre en beslutning, der retter sig til sagsøgeren, eller en beslutning, som, skønt den er udfærdiget i form af en forordning eller en beslutning rettet til en anden person, dog berører sagsøgeren umiddelbart og individuelt.
- 25 Selv om den anfægtede beslutning ikke retter sig til sagsøgeren, men til DAFSE, er det klart, at beslutningen umiddelbart og individuelt berører sagsøgeren som modtager af tilskuddet.
- 26 Som det fremgår af Domstolens praksis, berører en kommissionsbeslutning som den anfægtede om at nedsætte tilskud fra fonden — selv om den er rettet til en medlemsstat — modtageren af tilskuddet umiddelbart og individuelt, idet denne herved fratages en del af det tilskud, der oprindeligt var bevilget, og medlemsstaten har ikke i denne henseende nogen selvstændig skønsæssig beføjelse (Domstolens domme af 7.5.1991, sag C-291/89, Interhotel mod Kommissionen, Sml. I, s. 2257, præmis 13, og sag C-304/89, Oliveira mod Kommissionen, Sml. I, s. 2283, præmis 13, domme af 4.6.1992, sag C-157/90, Infortec mod Kommissionen, Sml. I, s. 3525, præmis 17, sag C-181/90, Consorgan mod Kommissionen, Sml. I, s. 3557, præmis 12, og sag C-189/90, Cipeke mod Kommissionen, Sml. I, s. 3573, præmis 12).
- 27 Det følger heraf, at med hensyn til de i EF-traktatens artikel 173 fastsatte krav kan den foreliggende sag antages til realitetsbehandling på grundlag af de foreliggende oplysninger.

Realiteten

28 Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremført syv anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 190 (herefter benævnt »traktaten«), det andet tilsidesættelse af retten til kontradiktion, det tredje tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, det fjerde tilsidesættelse af bestemmelserne i forordningen og i beslutning 83/516, det femte tilsidesættelse af velerhvervede rettigheder, det sjette tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettede forventning og retssikkerhedsprincippet og endelig det syvende tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

Første anbringende, angående tilsidesættelse af traktatens artikel 190

29 Til støtte for dette anbringende har sagsøgeren anført, at begrundelsen for en beslutning truffet af Kommissionen ikke alene skal give den berørte virksomhed tilstrækkelige oplysninger til at efterprøve lovligheden og gyldigheden af beslutningen, men også skal gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at foretage denne prøvelse (Domstolens dom af 7.4.1987, Sag 32/86, Sisma mod Kommissionen, Sml. s. 1645, præmis 8).

30 Sagsøgeren har imidlertid anført, at skrivelsen fra DAFSE af 15. december 1993 ikke indeholder nogen begrundelse, motivering eller oplysning om grundlaget for Kommissionens beslutning. Endvidere anførte DAFSE ifølge sagsøgeren ikke i sin skrivelse af 23. maj 1990 grundene til eller motiverne for, at DAFSE fandt, at visse udgifter ikke var tilskudsberettigede, og at beløbet for visse tilskudsberettigede udgifter skulle nedsættes.

31 Sagsøgeren gør derfor gældende, at da sagsøgeren ikke er i stand til at efterprøve lovligheden og gyldigheden af Kommissionens beslutning, har Kommissionen tilsidesat den begrundelsespligt, der påhviler den i henhold til traktatens artikel 190.

Rettens bemærkninger

- 32 Det fremgår af fast retspraksis, at forpligtelsen til at begrunde en individuel beslutning har til formål at gøre det muligt for Fællesskabets retsinstanser at efterprøve beslutningens lovlighed samt at give den berørte virksomhed de oplysninger, ved hjælp af hvilke det kan fastslås, om der er grundlag for beslutningen, eller om der muligvis foreligger en sådan fejl, at den kan anfægtes. Omfanget af begrundelsespligten afhænger af arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget (ovennævnte domme, Sisma mod Kommissionen, præmis 8, Consorgan mod Kommissionen, præmis 14, og Cipeke mod Kommissionen, præmis 14).
- 33 Med hensyn til begrundelsen for en beslutning om nedsættelse af det tilskud, der oprindeligt var bevilget af fonden, har Domstolen fastslået, at særligt under hensyn til, at en sådan beslutning har alvorlige konsekvenser for modtageren af tilskuddet, skal det af beslutningen klart fremgå, hvilke grunde der berettiger til at nedsætte tilskuddet i forhold til det oprindeligt bevilgede beløb (ovennævnte domme, Consorgan mod Kommissionen, præmis 18, og Cipeke mod Kommissionen, præmis 18, samt Rettens dom af 6.12.1994, sag T-450/93, Lisrestal mod Kommissionen, Sml. II, s. 1177, præmis 52).
- 34 Det skal derfor undersøges, om den anfægtede beslutning i den foreliggende sag opfylder kravene i traktatens artikel 190, således som denne er fortolket af Fællesskabets retsinstanser.
- 35 Det bemærkes hertil, at det fremgår både af de relevante bestemmelser og af Domstolens praksis, at tilskud fra fonden ydes i snævert samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne (jf. bl.a. forordningens artikel 5, stk. 4, og Domstolens dom af 15.3.1984, sag 310/81, EISS mod Kommissionen, Sml. s. 1341, præmis 14 og 15, og dom i ovennævnte sag, Interhotel mod Kommissionen, præmis 16).

36 I en situation som den foreliggende, hvor Kommissionen blot godkender et forslag fra en medlemsstat om at nedsætte det tilskud, der oprindeligt er bevilget, finder Retten derfor, at Kommissionens beslutning kan anses for at være tilstrækkeligt begrundet i henhold til traktatens artikel 190, enten når begrundelsen for at nedsætte tilskuddet klart fremgår af beslutningen, eller — hvis dette ikke er tilfældet — når der i beslutningen tilstrækkeligt tydeligt henvises til en retsakt fra de kompetente nationale myndigheder i den pågældende medlemsstat, i hvilken myndighederne klart har redegjort for grundene til at nedsætte tilskuddet.

37 Det bemærkes imidlertid, at i den foreliggende sag indeholder den anfægtede beslutning ingen oplysninger om grunden til, at Kommissionen har nedsat det oprindeligt bevilgede tilskud, eller om grunden til, at Kommissionen har tilsluttet sig medlemsstatens forslag om at nedsætte det pågældende tilskud.

38 Endvidere indeholder den skrivelse, som DAFSE fremsendte til sagsøgeren den 23. maj 1990, og hvorved DAFSE meddelte sagsøgeren dels, at visse udgifter ikke var tilskudsberettigede, dels at beløbet skulle nedsættes for visse tilskudsberettigede udgifter, heller ingen oplysninger om grunden til medlemsstatens opfattelse.

39 Retten finder herefter, at det første anbringende vedrørende manglende begrundelse skal lægges til grund, og at Kommissionens beslutning af 29. marts 1993 om nedsættelse af det tilskud, der oprindeligt var bevilget sagsøgeren af fonden, derfor skal annulleres, idet det er ufornuddent at træffe afgørelse om sagsøgerens øvrige anbringender.

Sagens omkostninger

- 40 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har tabt sagen, bør sagsøgerens påstand tages til følge, og Kommissionen bør dømmes til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Tredje Afdeling)

idet sagsøgte er udeblevet

- 1) Kommissionens beslutning af 29. marts 1993 om nedsættelse af det tilskud, der oprindeligt var bevilget sagsøgeren af Den Europæiske Socialfond, annulleres.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Biancarelli

Briët

Bellamy

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. januar 1995.

H. Jung

J. Biancarelli

Justitssekretær

Afdelingsformand